

A szeged-szentmihályi gyerekek előadása

Vannak még csodák

Mesélő:

Halljátok hát a történetet,
Kedves hívek, kik eljöttetek.
Több száz évvel korunk előtt,
Amikor Szent Antal eljött,
S imádságos szent szívével,
Bátor és tiszta lelkével,
Sok emberrel, sok jót téve,
Útjukat Isten felé vezérle.
Mindig Isten nevében szónokolt,
Ő, ki a szegények támasza is volt.
Nem sokkal hagyta el a Krisztusi kort,
S lám fiatalon, csöndben megholt.
Azóta odafönn, a mennyben él,
De onnan egyre csak ránk tekingél.
Vágyik ide hozzánk a földre,
Hogy újra hasson a tévelygőkre.

Szent Antal és Isten (mint férfihang jelenik meg) beszélgetése a mennyországban:

Isten: Antal! Mi nyomja úgy a szíved?

Antal: Ó, Uram! Csak megint az, ami már oly régóta.

Isten: Nem bánom. Hát legyen. Egy csepp időre az emberek közt most a helyed.

Antal: Édes Uram! Köszönöm! Nagy most az én örömöm. Mit úgy vágytam, teljesül: az emberek közé megyek segítségül.

Isten: Menj hát, ne késlekedj! Hisz rövid az időd, úgy siess! De vigyázz, mert oly sok veszély fenyeget, nem őrizhetem minden léptedet.

Szent Antal lekerül a mai világunkba:

Antal csodálkozva körbenéz: Hát megérkeztem! Magas házak, furcsa utak, cifra ruhájú emberek és guruló nagy szekerek? Micsoda világ ez! Föntről minden olyan más. Ott egy leány. Hiszen még hűvös van, és mégis alig van rajta ruha. Odamegyek hozzá. Megszólítja a nőt: Kedves Lányom, hogy meg ne fázzon, fogadja el kis kabátom!

Lány értetlenül: Kedves lányom? Meg ne fázzon? Micsoda fura fazon. Honnan csöppent maga ide? Nem kell nekem a kabátja vagy mije. Inkább a pénze. Persze csak valamiért cserébe. (Majd rákacsint Antalra és illegeti magát előtte.)

Antal: Pénzem az nincs, de bárcsak lenne, ha magán csak az segítene. De van egy megoldás: imádkozzon bátran Istenhez, Ő majd megsegíti.

Lány: Imádkozzanak csak a papok! Az aztán nem az én asztalom. Amúgy sem vagyok én jó semmi másra, csak hogy is mondjam, hogy megértse, hát csak a paráznaságra.

Antal: Hiszen Krisztusunk is megbocsájtott a bűnös asszonynak egy Simon nevű farizeus házában, amikor így szólt hozzá: „A hited megmentett téged, menj békével!” Higgy hát Te is, térj be Isten házába és imádkozz az Úrhoz, hogy Ő is így szóljon hozzád: „Bocsánatot nyertek bűneid.”

Lány csüggedve: Bocsánatot? Nem kell nekem az Ő bocsánata! Nincs szükségem Istenre, sem másra, ahogyan Istennek és másnak sincsen énrám. (A lány otthagya Antalt, aki csüggedten leül egy padra.)

Mesélő:

Ezekkel a szavakkal,

Magára maradt Antal.
Búsan egy padra telepedett,
Mellette három fiatal csevegett.

A három fiatal beszélgetése:

Zsuzsi (gúnyosan): Nézd már a sok mamikát! (A templom felé mutatva.) ezek még hisznek Istenben és képesek végigülni a dögunalmas miséket is a kedvéért. Hát én tuti belehalnék!

Vivi is gúnyosan: Nyugi, én is. Nem vagyok szent asszony, sem apáca, hogy csak éjjel-nappal imádkozzak (összeteszi kezeit). Inkább lógok veletek, na meg persze netezek.

Zsuzsi: Te meg mit lapulsz, Ami?

Ami (megleپődvé): Mit lapulnék? Csak egyetértek veletek.

Zsuzsi: Aha! Egyetértesz velünk? De régen te is közjűk tartoztál (a templom felé mutat), vagy nem?

Ami: Régen igen, de már „megtértem”. Nem való az nekem, csak a nagymamám erőltette rám, hogy legyek vallásos, meg járjak templomba...

Zsuzsi: De hát a múltkor is láttam, hogy onnan jöttél ki, a templomból.

Ami: Csak, csak... Az úgy volt, hogy a nagyfi megkért, hogy...

Zsuzsi közbevág: Bla-bla-bla. Ez csak mese. Szerintem „meg sem tértél”.

Vivi dühösen: Ezt nem hiszem el! Tök ciki, hogy megint közjűk tartozol. Megint? Ja, lehet, hogy ez mindig is így volt, csak azért hazudtál nekünk, hogy barátkozzunk veled.

Ami: Ez nem így volt, tudjátok, hogy én nem...

Zsuzsi megint közbevág: Elég már! Őket választottad, hát, szia és légy boldog az ő társaságukban!

Vivi: Leendő kis szent asszony. (Mondja gúnyosan és összeteszi két kezét.)

A két lány otthagyja Amit. Ekkor Antal, aki hallotta az egészet, odaül a lány mellé, és ezt mondja neki:

Antal: „*Boldogok lesztek, amikor gyűlölnék titeket az emberek, amikor kirekesztenek és szidalmaznak és kivetik neveteket, mint gonoszt az Emberfiáért!*”

Ami pedig ránéz Antalra és folytatja az előbb hallott bibliai idézetet: „*Örüljete az azon a napon és vigadjatok, mert íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben!*”

Antal: Ne szégyellj hát az Urat gyermekem! Emlékezz mit mondott a követéséről: „*Mert aki szégyell engem és az én igéimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja...*”

Ami: Sajnálom, hogy rosszat tettem, sajnálom, hogy megtagadtam.

Antal: Ne nekem mondd! Mondd el Neki! (A templom felé mutat.)

A lány bemegy a templomba, Antal megint egyedül marad, ám ekkor egy hajléktalan megszólítja őt:

Hajléktalan: Ne haragudjon! Tudja már napok óta nem ettem egy falatot sem. Ki tudna segíteni egy pár forinttal?

Antal: Bárcsak tudnék rajtad segíteni, drága Testvérem. De hát térj be Isten házába, Ő megsegít majd téged, meglásd.

Hajléktalan: Látod eddig is, hogy segített nekem?! Se otthonom. Se családom. Se pénzem. Se semmim. Nincsen semmim. Ha létezik a te Istened, miért hagyja ezt?

Antal: Tudom, hogy nehéz az életed, de tudod mit mondott Jézus, az Isten fia: „*Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa. Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert kielégítenek benneteket.*”

Hajléktalan dühösen: Méghogy boldogok? Hát akkor éhezzen, szenvedjen, fájzon és sírjon Ő helyettem! Jöjjön le és cseréljünk életet! Bolond ember maga! (Legyint egyet.)

A hajléktalan mérgesen elmegy, Antal utána akar sietni, de Isten szól hozzá:

Isten: Antal! Hagyd őt! Lejárt az idő. Vissza kell jönnöd!

Antal: De Uram! Még nem végeztem, még annyi...

Isten: Vissza kell jönnöd!

Antal sóhajtván engedelmeskedik és visszamegy a mennybe.

Mesélő:

Antal, kikkel találkozott,
Azoknak szíve csak nem nyugodott.
Fülükben Antal szava csengett,
Miközben a harang, mint érc, úgy zengett.
Megjelent a leány, meg a hontalan,
S a templomba léptek hangtalan.
És lám a két „hitetlen” is megérkezett,
Fejüket lehajtva mindkettő belépett.

Isten és Antal látja mindezt. Antal így szól boldogan.

Antal: Te is látod Uram? Hát csak nem volt látogatásom hasztalan!

Isten: Azért várjunk még. Ezután még nem megy minden azonnal, időre van szükségük. Ez csak az első lépésük volt a helyes úton. Az első lépés, de egyben a legfontosabb is.

Mesélő:

Időre van bizony szükség,
Közben eltelik jó pár év még.
Azóta az öt sors egybeforrt,
Ki látott már ennyi jó barátot?
Együtt hisznek, együtt igen,
Barátságban, szeretetben.

Megérkeznek mind az öten: a leány, a három fiatal és az is, aki régebben hajléktalan volt.
Szeretettel üdvözlük egymást, majd beszélgetni kezdenek.

Lány: Emlékeztek, hogy 4 éve pont ezen a napon találkoztunk egymással?

A volt hajléktalan, Kati: Igen, és pont attól a naptól kezdve változott meg gyökeresen az életünk.

Ami: Akkor találkoztunk azzal a titokzatos idegennel, akinek mindezt köszönhetjük.

Zsuzsi sajnálkozva: Már aki találkozott vele.

Vivi: Hát igen. Sajnos mi nem láttuk, és nem hallottuk Őt. Mégis mi is neki köszönhetjük azt, hogy most itt vagyunk.

Zsuzsi: Hogy itt vagyunk, hiszünk és, hogy azóta elválaszthatatlan kis társaság lettünk. (Mindannyian mosolyognak és összeölelkeznek. Középre „szorul be” Ami.)

Ami nevetve: Jaj, azért még ne nyomjatok össze!

Kati: Halljátok? Megszólalt a harang! El ne késsünk!

Lány: Gyerünk és énekeljünk Neki teljes szívünkéből!

Zsuzsi: Biztosan hallani fogja onnan fönről. (Mosolyogva felnéz.)

Mindannyian betérnek a templomba, az énekkarba mennek és együtt éneklük a következő dalt:

*Legyen a béke teveled! Legyen a béke teveled!
Legyen a béke teveled! Legyen a béke, béke, béke teveled!*

Mesélő:

Nagy volt Antal boldogsága,
Teljesült szíve leghőbb vágya.
Mindent tisztán látott s hallott,
És röviden csak így szólott:

Antal: Legyen a béke veletek is!